Тоне Хеднебе

ТАЧКА

УНАТРАШКЕ СМО отишли у будућност
и нико нас није разумео,
пројурили смо кроз векове
али нико није чуо да ли смо се
приближили или удаљили,

могли смо чути шта су говорили
али не и видети шта су урадили,
дела бејаху усмерена
ка неком сањалачком месту
где смо им разумели следећи корак
али они нису схватили наш
нити зашто смо дошли
са армијом мисли из прошлости.

Били смо сенке у једном сну
и унатрашке смо отишли у будућност
да бисмо ове речи изговорили
на месту где је свака реч пад
из живота, у историју.

* * *

ЖИВИЦА РАСТЕ,
ми лежемо да спавамо
да и неочекивано једном сазнамо.
Темељ ишчезава,
руже се пробијају кроз зид,
ако дође сан
и испуне се обећања.
Једна капија води унутра, друга ван,
седам је печата твога сећања;
успавани ће дограбити
оне у сну будне,
мртав ће зграбити
живог.

* * *

РЕЧИ на папиру
могу се било чиме заменити: ти, ми, нас,
људски живот је брзо изречен
и број је број, рече Питагора,
сибаритска мачка
по бог зна који пут
прати ме.

Бацам коцку,
да бих добио време морам га изгубити,
треба гледати очима
мада то значи крити се;
не говорити ништа је такође говор.
Ја се не саплићем, ја падам
а то је тек почетак.

* * *

РУКА ПИШЕ
али не ослобађам се
мисли које ме замарају,
тих сасвим безначајних мисли.

Пишем да у исти трен ставим
читаоца и песму; то чега нема
с тим што већ постоји.

Пишем да себи противречим
тишину тражим, а само буку проналазим
и пропуштам време у којем живим.

Пишем да пронађем тачку
која ће садржати све тачке,
лаж, очај и један срећан тренутак.

* * *

РАТ ЈЕ СВУДА
догађај који се не да избећи
као мисао на мртве и живе.

Рат се из рата изродио
и рат се разбуктао
у капљици крви.

Али постоји ли вода да се њоме
полије то изгорело
по законима рата.

* * *

НОВИ СИСТЕМ
преузима бруталност старог.
Да ли је ишта могуће променити

Шта значи окупирати собу
па пустити самовољнике да причају.
Најгоре је бити дефинисан

Причамо о прогнанима
и како повратка нема.
За нас постоји само нада.

* * *

ЛАКШЕ ЈЕ РЕЋИ НЕКО
када мислим ја
и ако кроз кишу гледам
капи су безграничне

као танке нити су
на полеђини неког листа
пусти природу да се опише
дајући изнова нове речи.

Пумпа облака одустаје
стоји мирно секунду
док свет наглавачке стоји
у мојој глави.

* * *

ДАН ВИШЕ у календару
где једна секунда је додата
или одузета
у минут до поноћи

занемарујем време
да кажем то што желим
или да ту секунду добијем на дар;

то што се може вратити
бива овде написано
то није никаква нада, ни страх
и од тога се не руши свет.

* * *

НИЧЕГА НИЈЕ БИЛО у новинама
и ничега у књигама
чак ни у главама људи;
је ли било тајна причати о томе
или треба да се сматрамо срећнима?

С којим смислом су ми речи дошле
речи које нису попуштале
ни пред тиме што је узалудно
ни пред још недешеним
тог дана кад смо све могли рећи свима

Речи су дошле желели ми то или не
и бацале су нас кроз ваздух, земљу, ватру и воду
и у последњој секунди пре него дан прекрене
тражиле су нас
као да смо заувек нестали.

* * *

ФУСНОТА;
повлачим оловку
или притискам тастере,
размишљам о ономе што преостаје
у људском животу
и о свему што се не може рећи
другачије.
Не пише рука зато што желим
већ зато што желим то што пише
у делићу секунде
волети једног значи волети све.

Тоне Хеднебе (*Tone Hødnebø*) је норвешка песникиња рођена у Тенсбергу (*Tønsberg*) 1962. године. Студирала је енглески језик и књижевност и скандинавске језике и књижевности на Универзитету у Ослу, као и драмску и филмску уметност на Универзитету у Трондхајму.

Објавила је пет књига песама: *Бука* (*Larm*, 1989), *Мрачни квадрат* (*Mørkt kvadrat*, 1994), *Клатно* (*Pendel*, 1997), *Лестве олује* (*Stormstigen*, 2002) и *Белешке* (*Nedtegnelser*, 2008). Превела с енглеског избор из поезије Емили Дикинсон и Ен Карсон.

Добитница је *Tanum bokhandels kvinnestipend*, *Den norske lyrikklubbens pris*, *Sultprisen*, *Doblougprisen* и других награда.

Живи и ради у Ослу.

С норвешког превео и белешку сачинио МАРКО ВУКОВИЋ